

Z povídek Patricie St. John

Autorka se snažila v těchto povídkách názorně přiblížit některé pravdy z Bible. Povídky byly přeloženy z knihy Patricie St. John: So gross ist Gott, Winterthur 1986

Vytrvalé modlitby

Efeským 6,11-18

Proč spadla zeď

Lilias Trotterová vyrůstala před mnoha lety ve velké rodině. Měli překrásný dům. Když byla v teenagerském věku, přišlo se na to, že má neobyčejné umělecké nadání. Se svou maminkou strávila prázdniny v jednom hotelu v Itálii a tam se věnovala také svému oblíbenému zaměstnání: kreslila mnoho skic všeho pěkného, s čím se setkala. V tu dobu bydlel v hotelu slavný umělecký kritik John Ruskin. Liliasina maminka ho oslovila a poprosila ho, zda by si mohl prohlédnout kresby její dcery. Svolil, ale dost neochotně. Vždyť vždycky tvrdil, že žádná žena neumí doopravdy malovat. Když ale viděl Liliasiny obrázky, musel změnit názor.

Slavný John Ruskin se stal učitelem a přítelem Lilias. Byl přesvědčen, že se z té mladé dívky jednou stane jedna z největších umělkyní století. Proto nedokázal pochopit, že se umění nestalo její největší láskou, a byl trpce zklamán, když se jako mladá žena vzdala své malířské kariéry. Stala se misionářkou a šla do Alžírsko v severní Africe, aby tam pracovala mezi muslimskými ženami.

Byla to těžká práce. Lilias, která tolik milovala krásu, žila v chudých čtvrtích a tmavých uličkách jednoho velkého města. Naštěstí mohla také cestovat. Milovala nekonečné dálky Sahary a namalovala mnoho obrazů z pouště. Nad svou postelí měla pověšenou mapu severní Afriky, před kterou po celé hodiny klečela a modlila se za mnoho alžírských měst a vesnic.

Když přinášela lidem radostnou zvěst, naslouchalo jí jen velmi málo lidí. Někdy byla sklíčená a tázala se sama sebe: „Proč se vlastně vůbec ještě modlím? Copak to pomůže? Zdá se, že Bůh mé modlitby vůbec nevyslýchá. Sotvakdo se dosud předal Pánu Ježíši.“

Jednoho dne se však stalo něco, co jí dalo odvahu, aby se modlila dál, neboť modlitby nikdy nejsou bez užitku.

Bydlela v hustě osídlené části města, kde byly domy natěsnány na sebe. Jednou brzy ráno, když Liliás ještě spala, se bez jediného varování najednou zřítila zeď mezi jejím a sousedním domem. Liliás naštěstí nebyla zraněna, ale její pokoj vypadal jako po bombovém útoku a ona nechápavě zírala na úzký průchod, který dělil jejich dům od sousední pekárny. Jak se to jen mohlo stát? Vždyť ta zeď vypadala docela stabilně a nebyla v ní vidět ani jediná trhlinka! Zavolala zedníka a dala mu za úkol, aby postavil novou zeď a pokud možno zjistil, proč ta původní spadla.

Zedník rozuměl svému řemeslu. Důkladně si prohlédl škody a potom vyšel ven, aby se tam na něco podíval. Vrátil se celý rozčilený. „Našel jsem příčinu!“ řekl. „Mohu vám bezpečně říci, proč se ta zeď zřítla.“

Vysvětloval, že dole pod pekárnou se nalézá sklep, kde je pec a velký hnětací stroj na chlebové těsto. Každou noc pekař zapnul hnětací stroj a po dvacet let se jemné otřesy tohoto stroje přenášely na zdi domu, až nakonec dnes časně ráno poslední malý otřes způsobil, že se zeď zřítla.

Zeď byla znovu postavena a Liliás uklidila svůj byt. Přitom měla čas, aby v klidu přemýšlela o neštěstí. Najednou měla pocit, že Bůh jí touto událostí ukázal něco důležitého.

Poznala, že její modlitby nebyly marné. Město, ve kterém pracovala, se podobalo pevnosti hříchu a zármutku. Takovou pevnost není možné dobýt za jeden jediný den. Ale jako každý jemný otřes hnětacího stroje oslabil zeď, podobně oslabila každá modlitba pevnost Satana v tomto městě. A tak se Liliás a jiní modlili dále, neboť věděli, že zdi jednoho dne spadnou, až přijde Boží čas.

Nový zákon nás vybízí, abychom si oblékli výzbroj, kterou nám Bůh dává, abychom mohli bojovat proti zlým mocnostem. Naší nejsilnější zbraní je modlitba, protože skrze modlitbu zůstáváme ve spojení s Bohem a spoléháme se na to, že bude působit On, místo abychom spoléhali na vlastní sílu a výkony.

Často se za něco modlíme, a přece se zdá, že se nic nemění. Můžeme Pána prosit, aby nám dal důvěru, že Bůh slyší každou modlitbu, která se děje ve jménu Pána, a že Bůh bude působit a nakonec zvítězí Boží láska a dobroti-vost nad nenávisť a hříchem. Pán nás může ochránit, abychom neztraceli odvahu a nevzdávali se. Může nám ukázat, za co se máme modlit, a darovat nám trpělivost a vytrvalost v modlitbách.

Verše z Bible:

„Vezměte štít víry, jímž budete moci uhasit všechny hořící šípy toho Zlého. Každou modlitbou a prosbou se v každý čas modlete duchem a k tomu bděte s veškerou vytrvalostí a prosbou za všechny svaté!“

(Efeským 6,16.18)

K zamyšlení:

Proč asi Bůh vždycky hned nevyslýchá naše modlitby?

I když si toho pokaždé nevšimneme, Bůh skutečně *vždycky* odpoví na naši modlitbu. Ale třeba ne tak, jak to čekáme, nebo tehdy, když to čekáme.

Na mnoho našich modliteb Bůh odpoví: Ano.

Na mnoho našich modliteb Bůh odpoví: Ne.

Na mnoho našich modliteb Bůh odpoví: Počkej.

Pokání

Izajáš 6 a Job 42,1-6

Bělejší než sníh

Paní Aiša žila v jedné severoafrické vesnici. Její muž měl mnoho koz a několik krav, a proto se jim dařilo lépe než většině jejich sousedů. Sousedé žili v chýších se slaměnými střechami, vodu si nosili z venkovské studny a šaty si prali v řece dole v údolí. Naproti tomu Aišin dům měl plochou střechu. Vařila na plynovém sporáku na propan-butan, prádlo prala pod vlastním fíkovníkem a sušila ho nahoře na střeše. Aiša byla pyšná a šťastná žena, neboť všechno, co měla, bylo o něco lepší než to, co měli ostatní. Druzí lidé jezdili na trh na mezcích, nebo šli část cesty – asi čtyři až pět kilometrů - pěšky a část cesty jeli autobusem. Ale Aišin muž měl staré auto, a tak si vznešeně jezdili do města autem. Jednoho chladného prosincového dne se opět vracela z trhu. Na posledním kilometru to už ani nebyla silnice, ale spíš polní cesta, ale Aiša jakoby ani necítila, jak na ní auto nadskakovalo, protože pyšně přemýšlela o tom, co si koupila. Většina žen z vesnice prala prádlo velkými žlutými tuhými mýdly. Ale Aiša viděla reklamu na mýdlový prací prášek, který údajně „prádlo vybělí“. Líbila se jí myšlenka, že její děti budou vypadat čistší než děti ostatních lidí; beztak zrovna chtěla prát velké prádlo. Doufala, že počasí ještě vydrží, neboť v kaňonech za vesnicí už začínal vát studený severák. Těšila se, že vyzkouší nový zázračný prací prostředek a že

předvede výsledek udiveným sousedkám.

Druhý den ráno vstala brzy a dala ohřát vodu. Těžce pracovala a brzy viselo všechno prádlo nahoře na ploché střeše, takže ho mohla vidět celá vesnice. Aiša se spokojeně rozhlížela. Na druhé straně silnice rozvěsila její sousedka několik kusů šatstva na trnitý keř, aby prádlo uschlo. Ale jak vypadalo chudě a ušmudlaně ve srovnání s jejím prádlem! Ano, její nový prášek opravdu prádlo vybělil!

Bylo stále chladněji a chladněji a obloha nad horami se zabarvila došeda. Vrcholky hor se zdály hodně blízko a působily hrozivě. Večer prádlo ještě nebylo suché. Lidé si přisedli blízko k ohni a šli brzy spát.

Druhý den ráno svítilo slunce. Aiša připravila svým dětem snídani a ony se pak vydaly na cestu do školy. Aiša vystoupala po venkovním schodišti na střechu, aby se podívala na své prádlo. Na sluníčku určitě bude zářivě bílé, tak bílé, že se celá vesnice bude divit a ptát se, jak to dokázala. V příštím okamžiku byla na střeše, ale zůstala stát jako přikovaná.

Hněvivě vykřikla: „Kdo zašpinil mé prádlo?“ a popošla o krok dopředu. Ale pak se zarazila, protože najednou to pochopila. Její prádlo nikdo nezašpinil. Ale v noci padal sníh a hory v dálce zářily bělostí, takovou bělostí, že ji z toho až zabořely oči. Ve srovnání s touto zářivou čistotou bylo její prádlo našedlé. „Ano, ve srovnání s Boží bělostí to všechno nic není,“ šeptala si a přitom rychle sbírala prádlo ze šňůry. Ale když se pak otočila zády k bělostným vrcholům hor, její pohled padl na ubohé kousky šatstva na trnitém keři – a to ji opět uklidnilo.

Když se díváš kolem sebe a srovnáváš se s druhými lidmi, lehko najdeš někoho, kdo je méně šťastný a chová se hůř než ty – a z toho máš dobrý pocit.

Ale když se díváme na zářivě čistý, obětavý život Pána Ježíše, najednou se už necítíme tak skvěle. Tu si pojednou uvědomíme, jak málo odpovídáme Jeho měřítkům. Když se skutečně dívám na Pána Ježíše a přemýšlím o Jeho lásce, pravdomluvnosti a dobrotě, je mi jasné, že jsem hříšník, že jsem vlastně úplně jiný, než jakého mne Bůh chtěl mít. Ale neměl bych se už porovnávat s druhými, ale s Pánem Ježíšem. Když Ho prosím o odpuštění, odpustí mi mé hříchy. Přijme mne takového, jaký jsem. Pán Ježíš mi také může pomoci, abych Mu byl podobnější.

Verš z Bible:

„Netroufáme se totiž zařadit mezi ty, kteří doporučují sami sebe, nebo

se k některým z nich přirovnat; vždyť oni se měří sami sebou a přirovnávají se k sobě samým.“
(2. Korintským 10,12)

K zamyšlení

Když si v Bibli čtu o dokonalém životě Pána Ježíše, čemu se učím o sobě?

Opětovný příchod Krista

Matouš 24,32-51

Kroky v noci

Pán odcestoval a nikdo přesně nevěděl, proč a kam. Služebníkům se to zdálo vzrušující a mnoho o tom hovořili.

Pán byl mladý a nebyl ženatý, a někteří si šeptali, že si možná hledá nevěstu. Jiní byli přesvědčeni, že jel na obchodní cestu, snad dokonce do ciziny. Jeho vlna, víno a pšenice byly přece dobře známé v celé zemi. Jisté bylo jen to, že tam pán zůstane velmi dlouho. Svému správci dal přesné pokyny pro stříhání ovcí a pro žně, takže zřejmě měl v plánu zůstat pryč po celé léto. S mistrem vinařem dokonce mluvil o opravě vinařského lisu a o uskladnění sudů. Takže se nejspíš vrátí nejdříve začátkem podzimu. Také personál v domě samozřejmě dostal jasné pokyny. Každý přesně věděl, co má dělat, a měl pracovat dál právě tak, jako kdyby tu pán byl.

Jednoho krásného jarního rána odjel a slíbil, že se brzy vrátí. Služebnictvo se za ním dívalo se smíšenými pocity. Byl to laskavý, spravedlivý pán a oni před ním měli velikou úctu. Ale pán kladl velký důraz na řádnou a rychlou práci, a tak se někteří zaměstnanci těšili, že teď budou moci pracovat trochu pohodlněji. Sám správce měl sklony k lenosti, když byl pán mimo dům, a nikdy se zvláště nestaral o výkon druhých. A tak své úkoly plnili mnohem pomaleji než jindy.

Jen jeden hleděl se slzami v očích za vysokou, silnou postavou, která se ztrácela jeho očím za cypřiši. Fidelis se narodil jako otrok a vyrůstal pod nadvládou krutého pána. Ten ho honil do práce od časného rána až do samého večera. Nechal ho napůl hladovět a často ho dal hrozně zbičovat. Ale pak do jejich domu jednou přijel kvůli nějakému obchodu jeho nynější pán a všiml si chlapce, který měl zjizvené tělo a strach v očích. Fidelis nikdy nezapomněl, jak si ho návštěvník prohlížel a jak se přitom v jeho očích zračila lítost i hněv.

Hned nabídl, že chlapce koupí a zaplatil za jeho propuštění fantastickou cenu. Protože byl Fidelis mladý a dobře vypadal, byl klasifikován jako drahý otrok. Potom nový pán opatrně posadil mladého otroka před sebe na koně, těšil ho a dodával mu odvahy. Jak vděčný byl Fidelis tomuto muži, který ho zachránil. Jak mýjely roky, jeho láska k pánovi rostla. Měl na starost obyčejnou práci: Zametal dvůr, staral se o hlídací psy a spal u velké vstupní brány, aby byl pohotově, kdyby v noci přijeli hosté. Pracoval pro svého pána z lásky a nic mu nepůsobilo větší radost, než když mu mohl sloužit a být mu na blízku. Proto byl Fidelis také neobyčejně šťastný.

A teď pán odjel! Ale on mu mohl sloužit i dál. Čas bude rychleji ubíhat, když bude pilně pracovat. Až se pán vrátí, najde dvůr bezvadně čistý a psy dobře opatřené a vycvičené. Vyhrnul si rukávy a pustil se do práce s takovou energií, že se kuchařka hlasitě rozesmála. „Jen se podívejte na toho hochu,“ funěla. „Člověk by si myslel, že se pán vrátí dnes v noci.“

Čas opravdu úplně letěl. Ovce byly nějakým způsobem ostříhané, žeň dokončena a víno uskladněno ve sklepech. Léto minulo a Fidelis podnikal ve večerním chladu časté procházky daleko do údolí. Možná, že pán ... Teď už určitě brzy přijede! V příbytku služebnictva se v těch dnech moc často neukázal. Tam se spolu lidé jen hádali, reptali a povídali si o obrovském zisku, který skončil za pánovy nepřítomnosti v kapse správce. Po práci ho moc nebylo vidět a šeptalo se, že se přestěhoval do soukromého pánova bytu a že své přátele hostí starým vínem svého pána.

Listy topolů se zbarvily dozlatova, na vyschlou zemi spadl první déšť, a pán se stále ještě nevracel. Tu se začaly šířit pověsti. Po cestách jezdilo čím dál méně cestujících a tak se všeobecně vycházelo z toho, že pán nepřijede dřív než na jaře – pokud vůbec přijede. Někteří tvrdili, že se přeplavil přes moře, a ani hlupák by se teď na podzim neodvážil plout nazpět přes moře, bičované bouřemi. Jiní se domnívali, že byl přepaden lupiči, a nálada klesala k bodu mrazu. Nyní, když bylo po vinobraní a víno bylo v sudech, vinaři byli zlenivělí a opilí. Každý si dělal, co chtěl, a výtěžek si schovávali do své kapsy. Jen Fidelis myslel na svého pána a pracoval z lásky k němu.

Jednoho dne pozval správce všechno služebnictvo do velkého sálu k slavnostní hostině. Mělo se něco oslavovat. Nikdo nevěděl co, ale čekali, že se to brzy dozvedí. „Možná správce ohlásí návrat pána!“ myslel si Fidelis. Když přišel na hostinu, v jeho očích se zračila velká naděje.

Udiveně si prohlížel slavnostně prostřenou tabuli. Dvě z pánových ovcí byly

zabity a upečeny na medu a hory cukrovinek na stolech určitě pocházely z pánových spíží. V tu chvíli správce vstal a poklepal na stůl. Do nastalého ticha oznámil, že dostal zprávu, že pán zemřel a že se touto hostinou ujímá vlády on. Všechny vyzval, aby ho přijali za nového pána a sloužili mu tak, jak dříve sloužili starému pánovi.

Fidelis byl rád, že sedí na dolním konci stolu s nejobyčejnějšími služebníky. Tak si nikdo nevšiml, že se vyplížil ven. Běžel ke svému malému slamníku u vstupní brány a plakal, až už neměl žádné slzy. Velcí, divocí hlídací psi vycítili jeho smutek, přišli k němu, lehli si vedle něho a lízali jeho slzy. To ho potěšilo, neboť alespoň oni měli pána rádi. Hluk ze sálu byl čím dál hlasitější. Byla pozdní noc. Služebníci podle všeho pili jednu láhev za druhou. Ale Fidelis zoufale ležel obličejem na zemi a stále dokola přemýšlel, co má dělat. Aby sliboval věrnost někomu jinému než svému milovanému pánovi, ne, to nechtěl udělat nikdy v životě!

Velký pes vedle něho pojednou napjal všechny svaly a druhý pes u jeho nohou zavrčel a zvedl hlavu. Fidelis se posadil a naslouchal, ale neslyšel nic jiného než křik a smích opilých v sále.

Teď začali psi štěkat jako zdivočelí a hnali se k bráně. Fidelis sáhl po jejich obojcích a pokusil se je uklidnit, ale neměl dost síly. Psi zaslechli lehký, tichý krok, který dobře znali. Vyřítili se ven na cestu, kterou svým světlem osvětloval měsíc, a v příštím okamžiku už skákali na vysokou postavu, která stála vedle svého koně. Fidelis najednou věděl, kdo to přišel. Vyběhl a zastavil se až před svým pánem. Beze slov se na něho díval, jeho srdce bylo příliš plné, než aby našel vhodná slova.

„Sedněte si, sedněte!“ poručil pán. „Budte zticha!“ Psi si sedli a nadšeně vrtěli ocasy. Potom se pán podíval do bledého, slzami zalitého obličeje, který k němu vzhlížel, a poznal, že tady něco nehraje.

„Fidelisi,“ zeptal se laskavě, „jak to, že mne doma vítáš jen ty? A co znamená ten hluk? A co ta světla v sále? Kdepak jsou ostatní služebníci?“

„Mají slavnostní hostinu, pane,“ zašeptal Fidelis. „Považují tě za mrtvého.“ Klesl před pánem na kolena a skryl obličej v dlaních.

Pánův hlas zněl smutně a vážně, když se Fidelise zeptal: „Chlapče, jak to, že ty jediný se neúčastníš slavnosti?“ Tu Fidelis našel ztracenou řeč.

„Pane, copak jsi za mne nezaplátil vysokou cenu a neudělal jsi ze mne svého služebníka? Copak jsi neslíbil, že se vrátíš? Jak bych mohl slibovat věrnost

někomu jinému? Copak ti nepatřím, pane? Nejsem snad navždy tvým služebníkem?“

Myslel si, že mu jeden ze psů položil tlapku na hlavu. Ale pak si uvědomil, že to, co se mu položilo na vlasy, byla ruka jeho pána.

„Už nejsi služebník, Fidelisi, ale navždy budeš můj syn,“ řekl pán. „Pojď, půjdeme domů!“

Často to vypadá tak, že svět je pod nadvládou zlého. Lidé zapomněli, že Ježíš slíbil, že zase přijde. Vyjmenoval mnoho znamení, která mají předcházet Jeho návratu. Mnohá z nich se už naplnila, takže nemálo křesťanů je přesvědčeno: Ježíš brzy přijde. Nevědí, kdy se to stane, ale mohou Mu děkovat za tento Jeho slib a za radost, která je čeká, až Ho spatří. Také Ho mohou prosit o Jeho pomoc, aby byli připraveni stále očekávat Jeho příchod.

Verše z Bible:

(Ježíš řekl:) „Jdu vám připravit místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“

(Jan 14,2,3)

„Proto i vy buďte připraveni, protože neznáte hodinu, v níž přijde Syn člověka.“

(Matouš 24,44)

Modlitba z Bible:

„Ten, který o tom svědčí, praví: Ano, přijdu brzy. Amen, přijď, Pane Ježíši.“

(Zjevení 22,20)

K zamyšlení

Jako křesťané máme být tak horliví, jako kdyby se Ježíš měl vrátit dnes, a tak vytrvalí, jako kdyby se měl vrátit až za tisíc let.